

APORIE proti MNOHOSTI

(resp. proti nekonečnu)

*„Kdo uznává mnohost, nutně mluví věci sobě odporující.
Je-li toho, co je, mnoho, musí toho být velké či malé množství.
Velké pak může být nekonečně velké a malé nekonečně malé.
Nekonečně velké či malé však nemá žádnou míru.
Co nemá žádnou míru, to vůbec neexistuje!“*
(Zénón z Eleje)

~

Zénónova slova „je-li toho, co je, mnoho, musí toho být velké či malé množství“ nám připomínají relativně protikladné mluvnické stupňování prostoru (viz aporie proti jednotce). Toto reálné stupňování se uskutečňuje současně na obou stranách spáry kružnice absolutně nulového počátku (vnější←0→vnitřní). A protože vnitřní stupňování pokračuje v rámci prvního stupně (malé míry) umístili jsme menší a nejmenší stupeň do závorky:

největší←větší←velké←0→malé (menší, nejmenší)

Jelikož slovanská mluvnická není pouhá teorie, ale po tisíciletí cizelovaný soubor představ a pojmů o realitě, může nás přivést také k odpovědi na otázku:

Co vlastně (v podstatě) stupňujeme jako míru prostoru?

Reálný předmět stupňování si můžeme plně uvědomit např. při posouvání těžké skříň. Čím více zabereme, tím mocnější síly vyvineme (vystupňujeme), až konečně skříň pohneme. Můžeme tedy říci, že reálným předmětem stupňování je míra konkrétních živých sil, nikoliv samotná míra, čas, prostor, těleso (skříň, kámen aj.), tím méně abstraktní obrázky, schémata, symboly, pojmy, čísla aj., jimiž stupňování sil pouze popisujeme či naznačujeme. Je-li pak stupňování naznačeno pořadovými čísly jednotlivých stupňů, může se jevit jako sčítání, jímž ovšem není. Stupňování je dáno mocněním sil, tj. násobením, o jehož mechanismu máme díky akademické mate-matice velmi zmatené představy.

Vlastní stupňování může probíhat jen v konkrétní realitě, nikoliv v abstraktní matematice, mechanice, fyzice v mluvnické atp., jež nás o reálném stupňování různě poučují. Vše má svou platnost na svém místě. Nebudeme-li jedno s druhým zaměňovat, může nám vše sloužit k pravdivému poznávání reality. Budeme-li jedno s druhým mást (předstírat stupňování čísel atp.), bude naše poznání klamně (iluzorní).

S vědomím uvedeného můžeme přejít z reality také do abstraktních říší matematiky, aniž bychom tu podléhali iluzím, že abstraktní obraz reality a zobrazovaná realita jsou tímž:

a/ vně je míra sil stupňována tak, že narůstá jaksí v řadě za sebou: $3 \leftarrow 2 \leftarrow 1 \leftarrow 0$.

b/ uvnitř je míra sil stupňována tak, že uvádá jaksí v pořadí zlomků: $0 \rightarrow 1$ (2/2, 4/4).

$$3 \leftarrow 2 \leftarrow 1 \leftarrow 0 \rightarrow 1 \text{ (2/2, 4/4)}$$

Na rozdíl od vnějšího stupňování je představa vnitřního stupňování poněkud nesnadná:

a/ síly prvního stupně jsou vně i uvnitř stupňovány stejně. Vnější (velké) jsou stupňovány odstředivě (☼), vnitřní (malé) naopak dostředivě (☉): $1 \leftarrow 0 \rightarrow 1$

b/ síly druhého stupně (menší) nemohou narůstat mimo míru sil prvního stupně, takže narůstají od obou konců malé míry sil protisměrně (zpětným rázem), tj. přes malé síly.

Uprostřed malé míry se střetnou a tím ji rozdělí na dvě menší (poloviční): $0 \rightarrow 1$ (2/2)

c/ síly třetího stupně (nejmenší) pak narůstají protisměrně přes obě síly druhého stupně (přes každou zvlášť) a rozdělí menší síly na čtyři nejmenší (čtvrtinové): $0 \rightarrow 1$ (2/2, 4/4)

Vzhledem k rozdílnému průběhu stupňování (násobení) sil vně a uvnitř prostoru lze vnější stupňování pojímat jako skládání (narůstání míry sil jejich násobením) a vnitřní jako rozkládání (uvádání míry sil jejich dělením):

$$\text{(narůstání) skládání} \leftarrow 0 \rightarrow \text{rozkládání (uvádání)}$$

Také z hlediska podstaty míry sil je vnější a vnitřní stupňování rozdílné:

a/ vnějším stupňováním narůstá jen míra sil (sférický objem), podstata sil se však nemění (na všech stupních zůstává stejná)

b/ vnitřním stupňováním narůstá jen míra sil prvního stupně (malý sférický objem). Na druhém a třetím stupni se celková míra sil nemění, v rámci malého objemu však narůstá hustota sil (vrstvením podstaty sil přes sebe).

Vzhledem k podstatě stupňované míry sil lze tedy stupňování v prostoru pojímat také jako stupňování vnějšího objemu a vnitřní hustoty:

$$\text{objem} \leftarrow 0 \rightarrow \text{hustota}$$

Z věci je mj. zřejmé, že relativně podvojně stupňování sil v prostoru opodstatňuje pouze objem a hustotu, nikoliv materialistickou „hmotu“, která je pouze abstraktně matematickým pojmem: hmotnost = objem x hustota (I. Newton). Reálně k násobení (interakci) hustoty s objemem samozřejmě nemůže dojít...

Svět, v němž žijeme je založen na relativně současných opacích (vnější-vnitřní, minulé-budoucí atp.). Tyto opaky jsou sice vzájemně nezaměnitelné (odlišitelné), v principu jsou však od sebe neoddělitelné. Skutečnost, že vně složené lze zpětně rozložit a uvnitř rozložené lze zpětně složit umožňuje přecházet z jednoho opaku do druhého ($\Leftrightarrow 0 \Leftrightarrow = \infty$).

To mj. naznačuje souvislosti, o nichž zpravidla nemáme žádoucí přehled. Například:

„Kdo by se sám povyšoval, bude ponížen, a kdo by se ponižil, bude povýšen.“

(Matouš: 23, 12)

Ukázali jsme si již (viz aporie proti jednotce), jak snadno se lze ztratit v bludném kruhu (\leftrightarrow) totálního skládání a rozkládání.

Nyní si řekněme, že bloudit můžeme i v realitě, nepoznáváme-li ji všestranně (pravdivě), ale pouze jednostranně (nepravdivě). Zkrátka, jednostranný bludný kruh lze subjektivně uzavřít i v rámci vnějšího skládání a zpětného rozkládání ($\odot = \Leftarrow 0$), či v rámci vnitřního rozkládání a zpětného skládání ($0 \Leftarrow = \odot$). Obě jednostrannosti ($\odot = \Leftarrow 0 \Leftarrow = \odot$) lze ovšem propojit ($\odot \odot$) a bloudit jimi jako labyrintem ($\odot \odot = \infty$), aniž si při přechodu z jednoho kruhu do druhého uvědomíme, že procházíme absolutním počátkem (0) z vnějšího kruhu do vnitřního. Tak místo abychom poznávali reálnou lemniskátu (∞), bloudíme jí stejně, jako v bludném kruhu totálního skládání a rozkládání (\leftrightarrow). Bloudit lze mnoha způsoby, cesta k pravdě je však jen jedna (ta pravdivá).

V principu lze z bájného Daidalova Labyrintu v Knósu (∞) uniknout dvojím způsobem.

- a/ jako Daidalos (Jasný rozum), tj. držet se umírněně zlaté střední cesty, jako počátku (0) všeho (vnějšího i vnitřního) a tak poznat že labyrint je vlastně sama relativní realita
- b/ jako Ikaros (Zasvěcený měsíční bohyně záhuby), tj. povyšovat se (letět ke Slunci) a následkem toho být ponížěn (pád do moře) a tedy nepoznat že labyrint není bludný kruh

Nyní se vraťme k Zénónově aporii proti mnohosti:

Slova: „*velké může být nekonečně velké a malé nekonečně malé*“ mluví o možném, nikoliv o plně uskutečnitelném nekonečném skládání a rozkládání. O tomtéž mluví také např. Aristoteles ze Stageiry (384-322 pnl.).

Aristoteles (Metafyzika): „*Něco může bez konce přibývat nebo ubývat.*“

Zénónův a Aristotelův pojem „*může*“ připomíná naprosté relativní opaky formy a tvaru (AB), či jejich plného projevu (CD), jak jsme si je již naznačili (viz aporie proti jednotce):

- A/ **možnost** = idea formy (otvoru) v nejasném okolí (\square), lůžko (lůno) možného tvaru (B)
- B/ **možné** = idea tvaru (tvora) nejasného obsahu (\bullet), v lůně formy možnosti (A)
- C/ **plný projev tvaru** = obraz možného tvaru (B) = povrch plného obsahu tělesa (\bullet)
- D/ **plný projev formy** = obraz formy možnosti (A) = otvor v plném obsahu tělesa (\circ)

Aristotelův a Zénónův pojem „*může*“ naznačuje možnost a možné (AB), nikoli plně uskutečněné (CD), nikoliv dokonané naplněním. Tzn., že donekonečna stupňovat velké a malé („*bez konce přibývat nebo ubývat*“) je možné jen tak, že s tím můžeme kdykoliv započít (jako s AB), nikdy ho však nemůžeme dokonat (naplnit jako CD).

Jak praví Aristoteles: Zénónovo „*nekonečné*“ je „*bez konce*“!

nekonečné = má počátek (0), nemá konec

V bludném kruhu nekonečného totálního skládání a rozkládání ovšem reálný počátek (0) nalézt nelze, ač v něm reálně je. Proto mají vyznavači nekonečna zpravidla za to (alespoň nám to tvrdí), že nekonečno nemá konec ani počátek.

Charles Seife (Nula - Životopis jedné nebezpečné myšlenky): *„Není-li však počátku, musel vesmír existovat neustále a také bude muset navždy přetrvát i v budoucnu (tedy nekonečně dlouho). Musí tedy být buď nekonečno, nebo nula. Svět bez existence alespoň jednoho (nekonečna nebo nuly) nedává smysl.“*

Ch. Seife subjektivně odděluje nekonečno od počátku (0), aby z tohoto vyvodil svévolný závěr, že buď existuje pouze nekonečno, nebo pouze nula (počátek). Jenže odkud by se tak asi vzalo nekonečno bez počátku? To by nebylo nekonečno, ale nepočátečno. A čeho počátkem by byl počátek sám o sobě? Tzn., že nikoli „svět bez existence alespoň jednoho (nekonečna nebo nuly) nedává smysl“, ale svět existence nekonečna nebo jen nuly nedává smysl! To věděli ještě filosofové starověku a středověku. Po nich však došlo k sofistickému zmatení pojmů. Možnost nekonečného stupňování naznačuje také bible, jako stavbu tzv. Babylónské věže:

*„Hospodin řekl: Toto je jen počátek jejich díla.
Potom nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést.
Nuže, sestoupíme a zmateme jim řeč, aby si navzájem nerozuměli.
I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže od budování upustili...“
(1. Mojžíš: 11, 6-8)*

Rozehnutí stavitelů věže naznačuje zpětné rozkládání nedostavěné (tedy konečné) „nekonečné“ věže. Marnost nad marnost, stavitelé nemohou stavět do nekonečna, přestože v principu je takový úmysl možný. Dříve či později musí být nekonečné stupňování někde ukončeno (upuštěno od něj), dříve či později se nekonečného stupňování musíme vzdát. Zmatení řeči (pojmů), je reálný následek nereálných předsevzetí, založených na iluzi, že nekonečné (bez konce) je plně uskutečnitelné. Že uskutečnitelné znamená ukončitelné a tedy konečné, s tím se vyznavači nekonečna nechtějí smířit. Aniž to přiznají, vyznávají zarytě protimluv konečného nekonečna, tedy čehosi, co konečné či nekonečné JE i NENÍ (viz PODSTATÁ SOFISMAT). Lze říci, že iluze nekonečna je živena zatvrzelou nemírností lidského ega, posedlého tím, co naznačuje pojem: „ještě“:

Anaxagorás z Klazomenai (500-422 pnl.): *„Ani u malého totiž není nic nejmenší, nýbrž vždy je něco ještě menší... Obdobně je také vždy ještě něco větší než to, co je největší.“*

Je to nenasytnost pohádkového Otesánka, jenž své „ještě“ stupňuje tak říkajíc do nekonečna. Otesánek má za samozřejmé, že může-li „ještě“ donekonečna chtít, pak ho musí být také možné do nekonečna naplňovat (plně uspokojovat), např. drancováním reality, jako by byla nevyčerpatelná a tedy rovněž nekonečná. A tak Otesánci veškerý svůj čas a úsilí věnují „nekonečnému“ pachtění za svým „ještě“, jemuž může učinit rázný konec jen kolize s realitou, např. v podobě pohádkové babky, která nenažranému Otesánkovi rozsekne motýčkou panděro.

Už v dětství nám pohádka praví, kde má nekonečné „ještě“ reálný konec. Akademické školství nám však klasické pohádky vyháňá z hlavy a dělá z nás učené Otesánky:

Jiří Mrázek (Taje matematiky): „*Obdobně bychom mohli vyjít třeba od jedné a postupně jednu stále přičítat. Dostávali bychom čísla stále větší a větší, a nikdy bychom tímto způsobem nepřišli k číslu, které by se už nedalo zvětšit o jednu.*“

Ač má každý zkušenost, že v realitě se nikdy nikdo nekonečné míry „ještě“ nedohrabal, přece se z toho každý neumí a nechce poučit. Jen zdravý rozum je s to něco takového pochopit, jen on může vědět, že žádné stupňování (konkrétní, abstraktní, reálné či nereálné) neprobíhá samo od sebe, v duchu základní teze vědeckého materialismu: „To samo!“

Reálné stupňování má totiž nejen následek, ale také příčinu (neřku-li účel). Je-li tou příčinou naše vůle, můžeme si sami na sobě ověřit, že každé stupňování někde končí. Končí tam, kam jsme aktuálně dospěli, kde jsme právě stupňovat přestali. Každý si přece musí občas odskočit, odpočinout, každý jednou narazí na babku s motýčkou (resp. kosou). Čtě nechtě, každý musí nekonečné stupňování (objektivní či subjektivní) někde ukončit.

Kdo je s to svou nemírnost překonat a smířit se s konečnou mírou reality, tomu zdravý rozum může říci: Anaxagorovo „ještě“ je mylné! Nic nemůže být větší, než to, co je největší, nic menší než to nejmenší, nic starší než to nejstarší, nic mladší než to nejmladší. Proto má stupňování slovanské mluvnice českého jazyka, v čase i v prostoru, pouze tři stupně:

základní - ještě - dost

Již samotný pojem „ještě větší“ nám říká, že „ještě“ je vlastnost „většího“ (druhého stupně), nikoliv „největšího“ (třetího stupně), který má charakter „dost“ (srovnej „hrnečku dost!“ v pohádce „Hrnečku vař“). Na konci stupňování velkého je tedy vždy jen to největší, které přesahuje veškerá „ještě větší“, protože jeho míra je konečná (definitivní). Pojem „ještě“ setrvává na druhém stupni relativního stupňování, neboť dokud druhý stupeň neskončí, nemůžeme k němu připojit stupeň třetí:

větší **ještě** ← velké ← 0 → malé (**ještě** menší)

A jako pojem „ještě větší“ setrvává na druhém stupni vývoje (větší), tak pojem „nekonečně velké“ setrvává na prvním stupni vývoje (velké), neboť dokud ten neskončí, nemůžeme k němu připojit vyšší stupeň:

velké **nekonečně** ← 0 → **nekonečně** malé

Zatímco tupý Otesánek zaostává se svým „ještě“ na druhém stupni vývoje, chytří učenci zaostávají se svým nekonečnem na prvním stupni vývoje. Zatímco Otesánek chce mít na konci „ještě“, chytří učenci chtějí mít na konci „nekonečno“. Obojí je evidentní protimluv (paradox), jenž není dán reálným stupňováním, ale subjektivní nemírností, jako každá náruživost. Jen učená nevědomost se může domnívat, že konečná míra (jiná než konečná neexistuje) během nekonečného stupňování nějak zmizí (jako králík v klobouku iluzionisty) a namísto ní obdržíme „něco“ bez míry (údajně nekonečno).

Jak praví Zénónova aporie proti mnohosti: „*Nekonečně velké či malé nemá míru*“.

Tzn., že nekonečno, s nímž abstraktní myšlení vyrukuje na konci stupňování konečné míry, je jako trumf vytřepaný z rukávu falešného hráče, jenž ve skutečnosti vůbec nic nestupňuje, ale stupňování pouze předstírá:

nekonečné velké konečno ← 0 → nekonečně malé konečno

Zkrátka, reálné stupňování končí tam, kam dospělo jako aktuální konečno, nikoliv jinde, kam ještě nepokročilo. Kam aktuálně dospělo, tam jako by stála zeď (hranice konečné míry), kterou jsme stupňováním posouvali jako skříň. Pokračující stupňování může skříň (zeď) posouvat stále dál, tak říkajíc donekonečna, nikdy se jí však na konci posouvání nezabaví.

stupňování míry končí vždy mírou (konečnem), nikdy bez míry (nekonečnem)

Výše zmíněný Ikaros může svým nemírným „ještě“ snít o tom, co je za zdí konečna, jako Alenka o říši divů za zrcadlem, od fantas-matematika Lewise Carrola. Bezuzdný snilek je si sotva ochoten připustit, že se svým sněním ocitá mimo realitu, ale naopak žádá po realitě, aby se přizpůsobila jeho snům...

Lze namítnout: Jestliže nekonečno reálně neexistuje, jak je potom možné, že ho můžeme vidět na noční obloze, jako nekonečnou mezihvězdnou temnotu?...

Námítka se neopírá o reálné vidění! Co bychom na noční obloze asi tak viděli, nebýt světlých nebeských těles (hvězd)? Vůbec nic! Veškeré vidění je dáno tím, že se paprsek světla dotýká našeho oka, kterému předává obraz viděného. Nedotýká-li se ho, oko nic nevidí (nezrcadlí). Tzn., že to, co na noční obloze skutečně vidíme, je konečná světlost hvězd. V kontrastu k jasnému vidění určitého konečna (hvězdy) pak máme dojem, že tam kde nic není (v okolí hvězd), tam vidíme něco neurčitého a nejasného, jako nekonečnou mezihvězdnou temnotu. Chceme-li tedy mluvit o reálném nekonečnu, pak se musíme ptát, zda je nekonečné světlo nebo to, co našemu oku prostředkuje jako viděné.

„Žádný paprsek nejde do nekonečna...“

(Jan Amos Komenský: VIA LUCIS)

Abychom proti nekonečnu neargumentovali do nekonečna, spokojme se s dosud uvedeným a pokusme se na tomto základě nalézt, co je v dané Zénónově aporii nepravdivého.

Pravdivá slova jsou: „*velké může být nekonečně velké a malé nekonečně malé*“, neboť započít nekonečné stupňování mnohosti je možné (AB). Pravdivá jsou také slova: „*Nekonečně velké či malé však nemá žádnou míru*“, neboť mluví o tom, že nekonečno může být počato na reálném počátku (0), nelze ho však nikdy a nikde plně dokonat (CD), neboť nemá reálný konec.

Nepravdivá jsou závěrečná slova aporie: „*Co nemá žádnou míru, to vůbec neexistuje!*“ Ukázali jsme si totiž (viz aporie proti jednotce), že absolutně nulová spára počátku (0) a relativní forma otvoru (A či D) existují, přestože žádnou míru nemají...

ŘEŠENÍ APORIE proti MNOHOSTI

Kdo uznává mnohost, mluví věci sobě odporující jen zdánlivě.
Je-li toho, co je, mnoho, musí toho být velké, či malé množství.

Nekonečně velké a nekonečně malé je sice možné (AB),
ne však plně uskutečnitelné (CD).

Protože nekonečně velké či malé nemá žádnou míru, nelze ho dokonat.
Proto lze velké plně vystupňovat jen jako největší, malé jen jako nejmenší.

Co nemá žádnou míru, to přesto existuje,
buď jako absolutní forma, tj. jako anulovaná spára počátku (0)
nebo jako relativní forma otvoru (A či D)...

-zmp-

Zde bychom mohli s řešením aporie proti mnohosti skončit, kdyby poutníky na cestách poznání nepožírala bestie zvaná:

LÉRNSKÁ HYDRA

Dle starořeckých mýtů se stal héroem Hérakles bohočlověkem, když naplnil 12 smrtelně nebezpečných úkolů. Po přemožení Nemejského lva bylo jeho druhým úkolem přemožení Lérnské hydry (hydra = vodní tvor). Té však, namísto každé uťaté hlavy ihned narostly dvě jiné. A tak by to mohlo pokračovat do nekonečna, kdyby Héraklés místo po uťaté hlavě ihned nevypálil ohněm. Jak se při řešení Zénónových aporií ukazuje a ještě ukáže, současná Lérnská hydra má akademickou podobu tzv. „teoretické vědy“. Vyvrátíte-li jednu její teorii jako nepravdivou, ihned namísto ní vyrukuje s dvěma jinými. Nestačí tedy nepravdu pouze vyvracet (negativním poznáním), ale je třeba ji nahradit pravdou (pozitivním poznáním). S tím souvisí křesťanské podobenství o „křestu vodou“ a „křestu ohněm“...

AKADEMICKÉ NEKONEČNO

Zdánlivě nevyčerpatelným podhoubím všech akademických teorií nekonečna je abstraktní iluze, že nekonečno je relativním opakem konečna. Z této iluze nás může vyvést jen pravdivé poznání relativně duálního stupňování slovanské mluvnice, které praví:

Relativním opakem konečna (vnější stupňování) je opačné konečno (vnitřní stupňování).

relativním opakem konečna není iluze nekonečna

reálným relativním opakem konečna je opačné konečno

Jinými slovy: **nereálné je jen zdánlivým opakem reálného**

reálným opakem relativní reality je opačná realita

absolutní realita (0) nemá relativní opak

Jenže to na akademickou hydry neplatí.

Tomáš Jech a David Storch (Teorie nekonečna): „... *potenciální nekonečno, jež původně sloužilo k procvičování mysli a k provokování současníků Zénóna z Eleje, se stalo jedním z úhelných kamenů naší současné civilizace.*“

Po původním škádlení se úhelným kamenem současné civilizace stalo vodění za nos.

T. Jech a D. Storch: „*Pojem nekonečna patří... k základní výbavě našeho myšlení, na druhé straně skutečně myslet nekonečno vede často přinejmenším k znepokojení... Na první pohled se možná zdá, že nekonečno nepatří k našemu světu, že jde spíše o mlhavý teoretický koncept, při jehož důsledném promyšlení by se lidské myšlení mělo ztratit v propasti. O to zajímavější je, že v matematice lze s pojmem nekonečna zacházet exaktně, že s ním lze doslova počítat a na jeho základě vyvozovat celé teorie. A nejen to: v matematice existují různá pojetí nekonečna a i v rámci jednoho pojetí nekonečna lze uvažovat o různých nekonečnecích a s každým z nich lze matematicky zacházet.*“

Všimněme si, že vyznavači nekonečna se tu neodvolávají na konkrétní realitu, ale na abstraktní matematiku. Ta ve 20. století zcela dokonala svou emancipaci od reality a stala se ryze abstraktní vědou, která chce realitu pouze vykládat, nikoliv respektovat. T. Jech a D. Storch by stejně dobře mohli říci: „*v matematice lze s pojmem iluze zacházet exaktně, lze s ním doslova počítat (např. iluze/iluze = $1/1 = 1$) a na jeho základě vyvozovat celé teorie.*“

Matematika umí totiž abstraktně napodobovat nejen realitu (reálná matematika), ale také iluze, ať už objektivní či subjektivní, včetně zcela nehorázných fantasmagorií (nereálná mate-matika). Není-li pak matematické žonglování s čísly korigováno konfrontací s realitou, ale naopak je realita přizpůsobována matematickému eskamotérství, vnáší se do reality z akademické pudy jakási teoretická vzdoro-reality, vydávaná za „vědecký“ výklad reality.

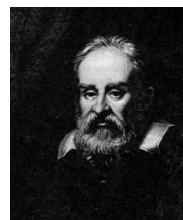
Spekulativní výklady reality, založené na nereálné matematice, manipulují s pořadovými čísly (1-x) již tím, že je sugestivně nazývají: „přirozená čísla“. Jakoby abstraktní číslice nebyly umělými výtvoři člověka, ale jakousi „vzdoro-přirozeností“, či „vzdoro-přirodou“.

J. Mrázek: „Byl to tuším Leopold Kronecker, kterému se připsuje výrok, že na počátku byla čísla přirozená, a ta pocházejí od Boha. Všechno ostatní je prý už výmysl lidí.“

Profesor matematiky L. Kronecker (1823-1891) nám tím praví: Bůh stvořil pořadová čísla, aniž měl co počítat, neboť mimo čísel nic jiného nestvořil („vše ostatní je výmysl lidí“). Jenže, kde se vzali Kroneckerovi lidé, když je Bůh nestvořil? Nejsou-li Bohem stvořená přirozená čísla, pak si museli sami sebe vymyslet. Aby se však mohli vymyslet, museli se vymyslet dřív, než se vymysleli, neboť jinak by je neměl kdo vymyslet. Nezbyvá tedy, než že lidé jsou pro profesora Kroneckera pouhými čísly. Patrně proto je třeba hledat pravdu v abstraktní matematice, nikoli v konkrétní realitě. Ve světě abstraktních čísel lze navíc bádát zcela libovolně, jak nám to názorně ukázal proslulý bojovník proti tmářství náboženských dogmatů, badatel, matematik, fyzik, pedagog a tak dále, Galileo Galilei (1564-1642).

Galileo je uznáván za zakladatele moderní „teoretické vědy“, neboť právě jeho abstraktní žonglování s pořadovými čísly povzbudilo novověkou matematiku k emancipaci od reality.

Michail Cabowitz (Zénónovy aporie a jejich komentář): „Roku 1638 si Galileo Galilei všiml, že ke každému přirozenému číslu lze přiřadit jeho druhou mocninu, takže počet přirozených čísel je stejný jako počet jejich druhých mocnin:

A/ řada přirozených čísel:	1	2	3	4	5... atd.
	↓	↓	↓	↓	↓
B/ řada druhých mocnin:	1	4	9	16	25... atd.“

O čem je tu řeč? Kdyby Galileo zcela naopak přiřadil ke každé mocnině (B) její pořadové číslo (A), tu by se jednalo o pouhé počítání mocnin. Tu by snad nikoho nepřekvapovalo, že je pořadových čísel (A) stejně množství, jako počítaných mocnin (B). Kdyby tomu tak nebylo, kdyby se Galileimu pořadových čísel (A) nedostávalo, pak by to znamenalo, že Galileo neumí počítat. Také by nikoho ani nenapadlo divit se tomu, že počítané mocniny (B) se náhodou zdají být druhými mocninami pořadových čísel (A), jimiž jsou počítány.

Jak jsme si řekli výše, reálným předmětem stupňování mohou být jen živé síly, nikoliv mrtvá abstraktní numera, jimiž mocněné síly pouze matematicky symbolizujeme (B), a která si k tomu účelu vypůjčujeme z aritmetické řady pořadových čísel (A):

abstraktní čísla nelze mocnit, lze jimi mocnění jen naznačovat

mocnit lze jen konkrétní síly

Zkrátka a dobře Galileo obrátil matematiku naruby. Místo aby pořadová čísla (A) přiřadil k mocninám (B), aby jimi mocniny očísloval a tak spočítal, přiřadil naopak mocniny (B) k pořadovým číslům (A), která tím prý umocnil (vystupňoval). Samozřejmě si tu Galilei pouze hraje s čísly a se slovy. Jenže právě na matematických a slovních hříčkách zakládá akademická hydra své teoretické paradoxy (subjektivní iluze).

Pro snadnější pochopení nepřirozené (umělé) abstraktní podstaty údajně „přirozených čísel“, nahraďme arabské číslice (1,2,3 atd.) na chvíli římskými číslicemi (I.,II.,III. atd.). Tu můžeme vidět, že pořadová čísla (A) jsou vlastně jen součty čárek (I. + I. = II. + I. = III. atd.).

Čárkami si počítané reality (tykve, osly, učence, mocniny aj.) odškrtáváme (fajkujeme). Tyto abstraktní čárky (fajky) zveze v matematice „jednotky“ ($1+1+1$ atd.), jejichž abstraktní součty ($1+1+1$ atd. = 1,2,3 atd.) zveze pořadovými čísly.

Nuže, pane Galilei, pane Kronecker, slovní mistři, páni magistři, astronomové, geometři, agronomové, psychiatři, páni docenti... abstraktní pořadová čísla (A) jsou to, čím počítáme, nikoliv to, co počítáme (B)! To, co počítáme (předmětem počítání) jsou konkrétní reality, které si lze také namalovat, nakreslit nebo označit abstraktním symbolem pomocí pořadových čísel, např. jako mocniny sil (B). V takovém případě ovšem použitá pořadová čísla nepředstavují pořadí (A) ale počítané reality (B). Zkrátka, pořadová čísla (A) nesmíme na žádný způsob mást s počítanými realitami (B) jež jimi naznačujeme! V opačném případě bychom totiž pořadovými čísly počítali zase jen pořadová čísla, což je stejně chytré, jako čárkami odškrtávat čárky, fajkami odfajkovávat fajky, číslovat čísla či jiné infantilnosti:

konkrétní reality nejsou abstraktní čárky, jimiž jsme je očíslovali

to, čím počítáme, není to, co počítáme

M. Cabowitz: „...v prvním řádku (A) jsou všechna přirozená čísla, zatímco ve druhém (B) některá chybí (ta, co nejsou druhými mocninami: 2,3 - 5,6,7,8... atd.). Takto by však mělo být v prvním řádku (A) víc čísel...“

Pustíme-li abstraktní iluze jednou z řetězu, pak už jejich metastáze těžko zkrotíme.

Rekapitulace:

Nejdříve jsme s Galileim matematiku emancipovali od reality, pak jsme ji obrátili naruby (počítané mocniny jsme přiřadili k pořadovým číslům), následně jsme mocniny konkrétních sil (B) prohlásili za mocniny abstraktních pořadových čísel (A) a nakonec jsme abstraktní značky mocnin (B) prohlásili za pořadová čísla (A).

Po dokonání uvedené řady pitomostí se můžeme zbožně klanět paradoxní vzdoro-reality, podle níž je v obou řádcích (A i B) stejný počet čísel, přestože v jednom (A) je jich víc než v druhém (B), v němž prý víc čísel chybí, než jich tam je. To znamená, že v uvedených dvou řádcích (A a B) JE i NENÍ pořadových čísel stejně, neboť jich tam JE i NENÍ více ani méně. Tím je naplněna skutková podstata sofismatu (viz PODSTATATA SOFISMAT).

„Současně hluší i slepí zmateně bloudí... pro něž JE a NENÍ touž věcí je i různou.“
(Parmenidés z Eleje)

Tak akademická hydra vyrábí své paradoxy, jež mají lidi úplně zpitomět, nebo alespoň natolik, aby nemohli uvěřit svému vlastnímu rozumu, aby rezignovali na vlastní poznávání, které mají napříště svěřit „odborníkům“ vyzvraceným Lérskou hydrou.

M. Cabowitz: „Tyto úvahy počítají s aktuálním nekonečnem, jež... vede k paradoxům.“

Je Galileo první známá oběť aktuálních paradoxů, nebo jejich první známý učitel?

M. Cabowitz: „Sám Galilei se důsledků svých úvah zalekl... vše řešil odmítnutím aktuálního nekonečna, protože odporuje dosavadní aritmetice.“

Škoda jen, že se Galileo svých abstraktních iluzí nezalekl, protože odporují realitě, ale „protože odporují dosavadní aritmetice.“ V jeho době byla matematika teprve na prahu emancipace od reality. Tehdy se ještě přidržovala alespoň filosofických autorit starověku, např. Aristotela, jenž, stejně jako Zénón z Eleje aj., pokládal nekonečné za nereálné.

M. Cabowitz: „A přece Galileovo abstraktní bláznovství nebylo bláznovstvím!“

Bláznům se jejich bláznovství nejeví bláznivě. Ještě chvíli ovšem trvalo, než se akademická matematika ke Galileovu abstraktnímu pobláznění vděčně vrátila a prohlásila Galilea za svého učitele. Cabowitzovo „A přece...“ připomíná Galileovo: „A přece se točí!“, které nám zase připomíná teatrální: „Odvolávám, co jsem odvolal a slibuji, co jsem slíbil!“ (viz český film: „Pyšná princezna“). Tak se subjektivní iluze nekonečna stala veleváženým a nevyčerpatelným zlatým dolem abstraktních zlatokopů, pionýrů, objevitelů, průkopníků a jiných velikánů lidstva. Každý tu může vyniknout nebo alespoň prožít nějaké dobrodružství. Vždyť nekonečno je nejen nevyčerpatelné, ale hlavně:

„Nekonečno je tak tajemné.“

(T. Jech a D. Storch: Teorie nekonečna)

Galileovo odmítnutí nekonečna následkem lpění na antických autoritách, přimělo akademickou hydru k hledání způsobu, jak svým abstraktním paradoxům přizpůsobit nejen realitu (její výklady), ale zpětně také ony antické aj. autority...

PADOUCH NEBO HRDINA, VŠICHNI JEDNA RODINA

(citát z čs. filmové komedie: „Limonádový Joe“)

M. Cabowitz: „Aristoteles v XI. kapitole Metafyziky rozlišuje tři druhy nekonečna:

1) *Bludné nekonečno*: „Nekonečným zveme to, co nemá východisko nebo hranice, ač by je podle své povahy mít mělo.“

Jedná se o nejstarší podobu nekonečna, známou už ve starověkém Egyptě... Takovému nekonečnu se podobá např. pohyb po kružnici... stále dokola, aniž bychom došli konce...

2) *Aktuální přirozené nekonečno*: „Nekonečným zveme to, čím lze procházet stále dál bez konce, anebo jen stěží do konce.“

Na rozdíl od bludného nekonečna tu „nebloudíme“ kolem dokola, ale... stále dál a dál.

3) *Potenciální přirozené nekonečno*: „Něco může bez konce přibývat nebo ubývat.“

Důležité je tu slůvko „může“, které nás odkazuje do sféry možnosti. Přičemž tyto možnosti mohou, ale nemusí být čerpány. Jsou-li však nevyčerpatelné, pak v nich musí být nekonečno přítomno (i kdyby čerpány nebyly). Nekonečnu takto skrytému v pouhých možnostech říkáme potenciální nekonečno.“

Ověříme-li si věrnost citací z Aristotela, tu zjistíme, že Cabowitzovy citace Aristotela příliš věrně nejsou. Poněkud je zpřeházal, podsunul jim jiné názvy a poněkud i jiný význam.

1) Aristoteles: „Nekonečno... co není možno projít, neboť to není v jeho přirozenosti...“ Aristoteles tu mluví o „neprůchodném nekonečnu“, jímž „není možno projít“ (jako např. mezihvězdnou temnotou). Protože neprůchodným nekonečnem *není možno projít*, nelze ho plně uskutečnit (CD) a není ani možné (AB). Je tedy zcela iluzorní, nereálné...

Cabowitz toto nekonečno přesunul do druhého bodu, pod názvem „aktuální nekonečno“, jímž prý lze procházet bez konce, nebo jen stěží do konce, což znamená, že MÁ i NEMÁ konec (viz PODSTATÁ SOFISMAT). Zatímco Aristoteles mluví o „neprůchodném nekonečnu“, Cabowitz mu podsouvá průchodné nekonečno...

2) Aristoteles (Metafyzika): „Nekonečným zveme to, čím lze procházet stále dál...“ Aristoteles tu mluví o „průchodném nekonečnu“, jež má konec, nelze ho však najít (jako je tomu např. v bludném kruhu). Protože průchodným nekonečnem lze projít, lze ho také plně uskutečnit (CD), avšak jen jako reálné konečno uzavřené do bludného kruhu (\cup), jež se jen zdá být nekonečnem, jímž vpravdě není...

Cabowitz toto nekonečno přesunul do prvního bodu, pod názvem „*bludné nekonečno*“, jímž lze procházet stále dokola jako bludným kruhem (\cup).

3) Aristoteles (Metafyzika): „Něco může bez konce přibývat nebo ubývat.“ Aristoteles tu mluví o „možném nekonečnu“ (AB), jež není plně uskutečnitelné (C).

Cabowitz tu mluví o možnosti „*potenciálního nekonečna*“, což by mohlo s Aristotelem souhlasit, kdyby Cabowitz nezaměnil Aristotelův pojem „možné“ se svým „*potenciální*“...

Zkrátka, Cabowitz nasadil Aristotelovi psí hlavu, aby tento rázný odpůrce sofistického nekonečna udělal dojem učitele nekonečna.

Kdo jednou s nasazováním psí hlavy začne, ten s tím už nikdy nepřestane.

M. Cabowitz: „... *vraťme se nyní opět k našemu Zénónovi z Eleje a uvědomme si, že to byl právě on, kdo jako jeden z prvních začal uvažovat o potenciálním nekonečnu. Bez těchto průkopnických úvah by nebyla myslitelná moderní matematika, resp. jeden z jejích základních pilířů – teorie množin.*“

Čáry máry fuk, a nejen Aristoteles, ale ani Zénón už není odpůrcem iluzí nekonečna, ale jejich spoluzakladatelem.

M. Cabowitz: „*mezi matematiky... nevládlo... jednotné přesvědčení... tzv. finisté byli ochotni operovat s potenciálním nekonečnem (Gauss)... tzv. transfínisté přiznávali existenci také aktuálnímu nekonečnu (Cantor, Hilbert).*“

Zde se pro změnu nasazuje psí hlava novověké oposici, Gaussovi:

„*Protestuji proti použití nekonečna jako skutečného celku!*

To není v matematice dovolené.

Nekonečno je jen způsob mluvení...“

(„král matematiků“ Carl Friedrich Gauss 1777-1855)

Takovými „vědeckými“ metodami se akademickému nekonečnu připravuje „vítězné“ tažení teoretickým světem.

M. Cabowitz: *„Dost odvázně si počínal B. Bolzano (1781–1848), který v díle „Paradoxy nekonečna“... považoval existenci aktuálního nekonečna za samozřejmou... Aby se mohl nekonečnem zabývat, zavedl pojem množina.*

A tak se začala rodit nová matematická disciplína nesoucí název „Teorie množin“...

TEORIE MNOŽIN

T. Jech a D. Storch: *„Vznik teorie množin je těsně svázán s pojmem nekonečna – kdybychom neuvažovali o aktuálním nekonečnu, obešli bychom se bez pojmu množiny a naopak, kdybychom neměli pojem množiny, nemohli bychom o aktuálním nekonečnu vůbec uvažovat, poněvadž bychom neměli aparát, jak jej uchopit.“*

Množina je jakýsi pomyslný šufan na nekonečno, jenž prý obsáhne neobsáhnutelné, sumarizuje nesumarizovatelné, chápe neuchopitelné atp. Stačí jen odborně zažonglovat s pojmy „nekonečno“ a „mnohost“ (množina), a nepohodlná „nekonečná mnohost“ se obrátí v pohodlnou „množinu nekonečna“.

J. Mrázek: *„...jednotlivé prvky nekonečné množiny očísujeme přirozenými čísly... Pokud nezbyl žádný prvek, který by se už nepodařilo očíslovat (k němuž bychom nenalezli odpovídající přirozené číslo), pak má naše nekonečná množina stejnou „mohutnost“ jako množina obsahující všechna přirozená čísla, jichž je... nekonečný počet...“*

O nekonečné množině čeho je tu řeč? Protože se tu nepočítá s nijakými reálnými prvky množiny, číslují se tu jen samotná čísla. A protože pořadová čísla vznikají počítáním, umožňují počítat takřka donekonečna, stačí jen nová čísla nějak nově pojmenovávat (bilión, škarbalión, srandalión atd.). Proto se čísel nemůže nikdy nedostávat, proto nikdy nelze říci, že nám *„zbyl prvek, který se nepodařilo očíslovat“*. Nikdy však také nemůžeme říci, že existuje *„množina obsahující všechna přirozená čísla“* a už vůbec ne, že *„jich je nekonečný počet“*, neboť nekonečné počítání nelze nikdy dokonat a končí tedy aktuálně tam, kde jsme si přestali vymýšlet názvy nových čísel. Mluvit lze proto jen o konečné mnohosti prvků množiny (reálných jednotlivostí), označených mnohostí pořadových čísel, kterými jsme je spočítali. Pokud jsme s počítáním nepřestali, protože chceme počítat donekonečna, potud nijakou „mohutnost nekonečného počtu pořadových čísel“ ještě nemáme.

J. Mrázek: *„... člověk vytvořil matematické nekonečno a má rád, když jsou jeho matematické operace obdobné, ať jde o situaci v konečnu či nekonečnu...“*

Proto nám sugeruje, že údajná nekonečná řada čísel je obdobná jako konečná řada.

To je ovšem stejně chytré, jako tvrdit, že iluzi nekonečné mezihvězdné temnoty můžeme strčit do škatulky od zápalek. Kdo takovým iluzím věří (neboť nekonečné množiny jsou předmětem subjektivní víry, nikoliv objektivního poznání), ten si snad oddechne, že si tím ušetřil nekonečné počítání (číslování), vpravdě si však ušetřil zdravý rozum.

Bernard Bolzano (Paradoxy nekonečna): „...*abychom mohli myslet celek (konečný či nekonečný), složený z předmětů a,b,c,d... k tomu si nemusíme vytvářet představu o každém z nich. Můžeme si přece myslet množinu všech obyvatel Prahy či Pekingu jako celky, aniž bychom měli představu o každém obyvateli těchto měst.*“

Chceme-li znát mnohost obyvatel Prahy, tu nás přece nezajímá, čím se jeden Pražák liší od druhého („a,b,c,d...“), ale, co mají všichni Pražáci společného, tj., že jsou všichni Pražáci (a,a,a,a...). Lze-li pak všechny Pražáky označit písmenem „a“, proč je rovnou neočíslovat a nesečíst (1,1,1,1... = milión). Zkrátka, Bolzano nás ohlupuje jakousi anti-algebrou (a,b,c,c...) aby z toho vyvodil jakýsi vzdoro-logický závěr, že tak jako si lze bez počítání myslet konečnou mnohost Pražáků, tak si lze prý myslet i nekonečnou množinu čísel. Kolik je dle Bolzana Pražáků? Prý „konečná množina“. Kolik je všech čísel? Prý „nekonečná množina“. Aniž si uvědomíme, že jsme se od Bolzana vůbec nic nedozvěděli, je nám tu vsugerováno údajně reálné „nekonečno“ (nekonečná množina).

Musíme se tedy ptát: Co je obsahem Bolzanovy nijak neuspořádané množiny (konečné či údajně nekonečné)? Obsahem jeho konečné množiny je chaos čehokoliv konkrétního (např. písku v poušti), obsahem údajně nekonečné množiny je chaos ničeho konkrétního:

nekonečná množina = chaos ničeho

V konkrétní realitě je mnohost dána jednotlivými konkrétními realitami, v abstraktní matematice abstraktními čísly (jednotkami, čárkami, fajkami atp.). V obou případech může být mnohost:

- a/ uspořádaná = jednota (např. konečný součet aritmetické řady čísel: $X = 1-x$)
= víme kolik jednotlivostí je v mnohosti
- b/ neuspořádaná = chaos (např. nesečtená, tj. neočíslovaná mnohost písku: ???)
= nevíme kolik jednotlivostí je v mnohosti
- c/ množina (konečná či nekonečná) = množinou údajně uspořádaná neuspořádaná mnohost
= víme i nevíme kolik jednotlivostí je v mnohosti

množina JE i NENÍ uspořádaná či neuspořádaná (viz PODSTATA SOFISMAT)

Problém je v tom, že pokud nějakou mnohost jednotlivostí nespočítáme (neuspořádáme), pak nemůžeme vědět, zda je konečná či nekonečná. Pokud ji spočítáme (uspořádáme), pak víme, že je konečná!

Nyní si připomeňme, co nám bylo tvrzeno výše:

T. Jech a D. Storch: „...*v matematice lze s pojmem nekonečna... doslova počítat a na jeho základě vyvozovat celé teorie.*“

Tak např. chaos písku na poušti + chaos písku na jiné poušti = dva chaosity = chaos. Zkrátka: chaos + chaos = chaos, nekonečné + nekonečné = nekonečno, množina + množina = množina, nic + nic = nic atp. Nebo: chaos x chaos = chaos, nekonečné x nekonečné = nekonečné, množina x množina = množina, nic x nic = nic atp. To se to počítá, že? Nejpkantnější je tu dělení: nekonečno/nekonečno = $1/1 = 1$ (jednotka konečná). Heuréka: konečná jednotka (1) je dána nekonečnem!? Jde tu opravdu o počítání?

J. Mrázek: „...symbolem, vyjadřujícím mohutnost nekonečné množiny... či chcete-li nekonečné velkého čísla, se stalo hebrejské písmeno „ALEF s indexem nula“ (\aleph_0)...“

Nejdříve Bolzano přejmenoval mnohost na množinu, a iluzi nekonečné mnohosti na „nekonečnou množinu“. Aby ze své nekonečné množiny „odstranil“ chaos ničeho, sugeruje nám „mohutnost“ nekonečné množiny. Jenže: mohutnost = mnohost = množina! Tzn., že: „mohutnost nekonečné množiny“ = množina nekonečné množiny

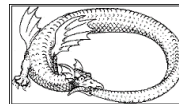
Tyto tautologie se pak vloží do klobouku abstraktního iluzionismu a čáry máry fuk: z iluze nekonečné množiny čísel jsme si vyčarovali iluzi nekonečného čísla (\aleph_0).

J. Mrázek: „... nekonečno x nekonečno = nekonečno: $\aleph_0 \times \aleph_0 = \aleph_0$ “

Není to jako v Andersenově pohádce: „Císařovy nové šaty“? Jsou v daném případě páni matematici bandou pitomců nebo bandou podvodníků? Zorientujeme se v tom snadněji, uvědomíme-li si, že tím Andersenovým císařem jsme my. My je živíme, my je šatíme a sami jsme nazí. Oni si z nás žijí nad poměry a my kvůli nim máme hluboko do kapsy.

M. Cabowitz: „S nekonečnem je třeba zacházet jinak, než s konečnými entitami... G. Cantor (1845-1918) celou záležitost uchoopil za opačný konec: přiznal aktuálnímu nekonečnu existenci s tím, že je pro ně třeba vybudovat novou aritmetiku (tzv. transfinitní), která by odstranila stávající paradoxy.“

Výše jsme s Galileim zahájili emancipaci matematiky od reality. Emancipovanou matematiku jsme obrátili naruby (přiřadili počítané mocniny k pořadovým číslům), následně jsme mocniny konkrétních realit (sil) prohlásili za abstraktní mocniny abstraktních čísel, nato jsme abstraktní mocniny prohlásili za pořadová čísla, to vše jsme osolili sugescí, že pořadových čísel je nekonečně mnoho, tento nekonečný chaos čísel zabalil Bolzano do nekonečné množiny, z které jsme vyčarovali samostatné číslo (\aleph_0), pro něž jsme nakonec s Cantorem vyspekulovali úplně novou vzdoro-matiku (*transfinitní*), emancipovanou od nereálné matiky, kterou jsme předtím emancipovali od reality. Konec (vzdoro-matiku) uvedené řady subjektivních iluzí jsme tím navázali na její počátek (nereálnou matiku) a uzavřeli do bludného kruhu, jako obráceného hada Urobora, jenž žere svůj vlastní ocas (počátek navazuje na konec).

M. Cabowitz: „Velmi brzy se začaly objevovat paradoxy, které se týkaly operací s množinami. Vzpomeňme např. množiny všech množin, které nezahrnují samy sebe. Problém spočívá v tom, že taková množina zahrnuje sama sebe právě tehdy, když sama sebe nezahrnuje...“

Tzn., že taková množina JE i NENÍ sama sebou nezahrnuta, pokud JE i NENÍ sama sebou zahrnuta (viz PODSTATA SOFISMAT)!?

„Bumerang je, když se to hodí a nevrátí se to, tak to bumerang není!“
(Miroslav Horníček: Hovory „H“)

Musíme se ptát: JE či NENÍ možné, aby samotní císařovi krejčící brali císařovy nové šaty (teorii množin) vážně? V akademickém duchu lze odpovědět: JE i NENÍ!?

J. Mrázek: *„Teorie množin... začala být sice stále cennějším pomocníkem matematiků a navazovala kontakty s dalšími oblastmi moderní matematiky, současně však dospívala k větám, které byly zřejmě nesmyslné. Často se o některém prvku dalo dokázat, že do určité množiny patří, ale současně vycházelo, že tam nepatří. Těch protimluvů bylo nakonec tolik, že se musela změnit základní definice množinového počtu, totiž sama definice množiny. Tím sice některé protimluvy odpadly, jiné však postupem času vyvstaly. A vždycky v souvislosti s množinami o nekonečně velkém počtu prvků...“*

Nejprve začali matematici podezřívát samu základní schopnost lidské řeči: prý nedokáže přesně sdělovat myšlenky. Vznikla tzv. „matematická sémantika“, odrůda jazykovědy, usilující o hluboké poznání logické výstavby řeči a o odstranění logických sporů a nejasností jazykového původu. Teorie množin se svými záhadnými protimluvy sloužila jako prubířský kámen tohoto snažení. Pomoc přicházela i ze strany zdokonalené axiomatiky, která od dob Euklidových a Archimédových znovu nebývale rozkvetla zejména zásluhou Hilbertovou.

A výsledek? Zcela neúměrný snažení...

A tak dnes u některých matematiků vznikají dohady, není-li kámen úrazu už v základním pojetí nekonečné množiny. Jeví se tu zkrátka snaha napadnout nekonečno, které přineslo matematice mnoho užitku, ale v poslední době i hodně starostí.

Jenže nebyl by to krok zpátky?“

Kdo odmítá zdravý rozum, tomu nezbyvá než hledat „argumenty“ proti zdravému rozumu.

J. Mrázek: *„Nad tím nám zůstává rozum stát... Kdyby však to aleťové počítání k ničemu nesloužilo, kdyby bylo jen samoučelnou matematickou hříčkou, potom by sotva vznikla celá obrovská matematická disciplína, známá jako „teorie množin“, na níž spočívá snad celá matematika...“*

Tady už naruby obrácený Uroboros svůj vlastní počátek sežral. Protože nereálná matika, přes svoji emancipaci od reality, na žonglování s nekonečnými množinami nestačila, vymysleli jsme si novou matiku (*transfinitní*) a nyní tvrdíme, že na ní „*spočívá snad celá matematika*“ (nereálná i ta původní reálná).

Prostřednictvím zpitomeného císaře zpitoměli císařovi krejčící celé davy čumilů (učených i neučených), až na jedno dítě, které ještě neabsolvovalo výplach mozku akademickým školstvím a proto vykřiklo: *„Císař je nahý!“*

Podobný „zázrak“ (prohlédnutí) se může tu a tam přihodit také v řadách „učeného davu“.

Poučme se z historie:

V 19. st. měla Vídeň největší porodnický ústav světa, s 6 až 8 tisíci porodů ročně. Roku 1839 byla tato porodnice rozdělena na část babickou (standard pro chudé), v níž působily obyčejné porodní asistentky, a na část doktorskou (nadstandard pro bohaté), v níž působili diplomovaní odborníci, mezi něž byl r. 1846 přijat také Dr. I. F. Semmelweis (1818-1865).

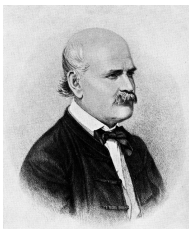
Metlou porodnických ústavů byla tehdy tzv. „horečka omladnic“, na níž ve Vídeňském ústavu umíralo až 16% rodiček. Kupodivu však jen v části doktorské (odborné). V části babické (laické) a po domácích ústavech na ni umíralo sotva 1% rodiček.

Prakticky si diplomovaní odborníci s horečkou omladnic sice nevěděli rady, teoreticky ji však měli pod kontrolou, neboť o ní vypracovali „*obrovskou medicínskou disciplínu*“, v níž byl za příčinu horečky označen tzv. „**genius epidemicus**“ („*epidemický tvůrčí duch*“). Ten neřád se prý na nebohé rodičky sápal ze samotného kosmu...

R. 1848 Semmelweisovi došlo, že horečka omladnic není než docela obyčejná pyemie (hnisavá otrava krve), přenášená na rodičky samotnými doktory, kteří k porodům chodili ušmudlaní (na duchu i na těle) rovnou od jiných nemocných či od pitev. Protože mýdlo nestačilo, zavedl Semmelweis na svém oddělení umývání rukou chlórovým vápnem. Zakrátko mu úmrtnost rodiček klesla na laické 1%.

„Volám na medicínské fakulty světa, učíte omylu!“
(Semmelweis r. 1860)

Nyní se ovšem do věci vložily uražené akademické kapacity a vyrukovaly na Semmelweise s Mrázkovým „argumentem proti zdravému rozumu“:

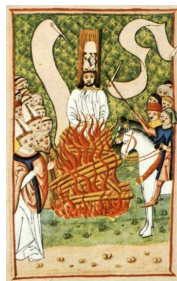
„Her Semmelweis, kdyby byl „*génius epidemikus*“ jen učeným omylem, pak by o něm sotva vznikla „*obrovská medicínská disciplína*“!

Protože Semmelweis zarytě trval na svém, slovním kapacitám nezbylo než ho ignorovat a nedovolit mu publikovat. Tak byl „*genius epidemicus*“ pro teoretickou vědu zachráněn, a ještě dobrých 20 let zůstal vlajkovou lodí porodnické vědy. Nevzdělané rodičky však pod upatlanými rukama doktorů, jakoby natruc jejich odbornosti, dál umíraly „jako mouchy“ aby udržely jejich 16%...

*„Nestří zdravého učení, odvrátí uši od pravdy a obrátí je k výmyslům,
a majíce uši nedůtklivé, budou si sami shromažďovat učitele.“*
(M. Jan Hus: dopis arcibiskupovi Zbyňkovi)

≈

Argumentování proti zdravému rozumu se nespokojí s nasazováním psí hlavy rozumným lidem starověku a novověku (Aristotelovi, Zénónovi, Gaussovi aj.), ale nasazuje ji také Bohu. Ateistická víra v tajemné nekonečno tak svými paradoxy kontaminuje nejen ateismus, ale také víru teistů, kterou namísto vědeckého potvrzení či vyvrácení kalí.

TEISTICKÉ NEKONEČNO

M. Cabowitz: „Bolzano oprašuje Newtonův výraz „sensorium Dei“ ... jako duchovní čidlo Boha, vytvářející různé představy a tím jim dávající skutečné bytí. V tomto Božím sensoriu se nachází i aktuálně nekonečné množství.“

Odtud teistické iluze nekonečna, jako jednoho z atributů Boha, Absolutna, Vědomí aj. duchovních entit.

Josef Hoznourek (Šri Mahariši - jeho život a učení): „Advaita je naukou Vedandy a učí, že základem celého Vesmíru je Nevyšší Skutečnost, Absolutno, jež je nekonečným oceánem Vědomí, Existence a Blaha. Jako vlny a pěna vzniká na oceánu čas a prostor a s nimi vše, co se v čase a prostoru jeví. Ve vlnách oceánu se zmitá člověk, procházející řadou vtělení... jeho pravou přirozeností je Absolutno, jež nemá jména ani tvaru, jež je věčností a jež je přítomno v jeho srdci, jsouc jeho pravou duší, jeho pravým JÁ. Když se člověk zbaví všech myšlenek, zůstane sám v sobě, ve Věčnosti, zbaven osobnosti, v neosobní Existenci. Jeho osobnost, tvořená řadou myšlenek, je klam.

Absolutno je naše pravé JÁ. Bez něj bychom nemohli existovat, neboť ono samo je Existencí všech věcí. Absolutno je mimo dosah slov a představ. Lze je vyjádřit jedině negací.

Když zmizí vše, co můžeme označit jménem, nebo co má tvar, pak to, co zůstane je Absolutno. Čas a prostor jsou relativní a existují jen v lidské mysli. Vše, co v nich je, není skutečné, je-li „skutečným“ míněno to, co se nikdy nemění, nevzniká ani nezaniká.

Lidská existence je obsažena ve třech stavech: bdění, snívém a bezesném spánku (bezvědomí). Absolutno je stavem čtvrtým. Když jej člověk dosáhne, je prost všech tří shora zmíněných. Dosažení toho je Advaitou mj. označováno za Poznání, dosažení Nirvány, spásy, vrcholného bodu ve vývoji člověka, jenž je tím povznesen nad párové protiklady, osvobozen od nekonečného koloběhu znovuzrození. Člověk se tím stává Buddhou (podle buddhistů), Rišim (podle Vedandy). To je stav, jehož dosáhl Mahariši...

Jóga učí, že nestačí pouhé obřady, pouhé konání náboženských povinností, že je nutno poznat Boha přímo. Jako je jóga tajným učením za náboženstvím, tak je Advaita tajnou naukou za jógou. Jedině ona vede k poznání Absolutní Pravdy.“

Dle J. Hoznourka si teistická Advaita zakládá na obdobných paradoxech, jako ateistická „teorie množin“, neboť prý člověk může být osvobozen od nekonečna v čase („od nekonečného koloběhu znovuzrození“), dosáhne-li nekonečna v prostoru („Absolutna, jež je nekonečným oceánem Vědomí, Existence a Blaha“)...

